

René Guénon: A királyság bitorlása és annak következményei

2014 december 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szokták mondani, hogy a történelem ismétli önmagát, ami nem igaz, mert az univerzumban nem lehet két létez? vagy két esemény, amely minden tekintetben pontosan ugyanolyan.

Ha ez fennállna, már nem kettő lenne, hanem – mivel teljesen egybeesnének – egész egyszerűen összeolvadnának oly módon, hogy a kettő egy és ugyanaz a létező, vagy egy és ugyanaz az esemény lenne.¹ Egyébiránt az azonos lehetőségek ismétlődése az egyetemes és totális lehetőség korlátozásának téves feltevését rejt, és – ahogyan máshol már a kellő részletességgel kifejtettük² – ez teszi lehetővé, hogy olyan nézeteket cáfolhassunk, mint a „reinkarnáció” és az „örök visszatérés” elméletei. De nem kevésbé hamis az ezzel szöges ellentétben álló másik vélekedés, miszerint a történelmi tények teljesen eltérők, és semmi közös nincs bennük.

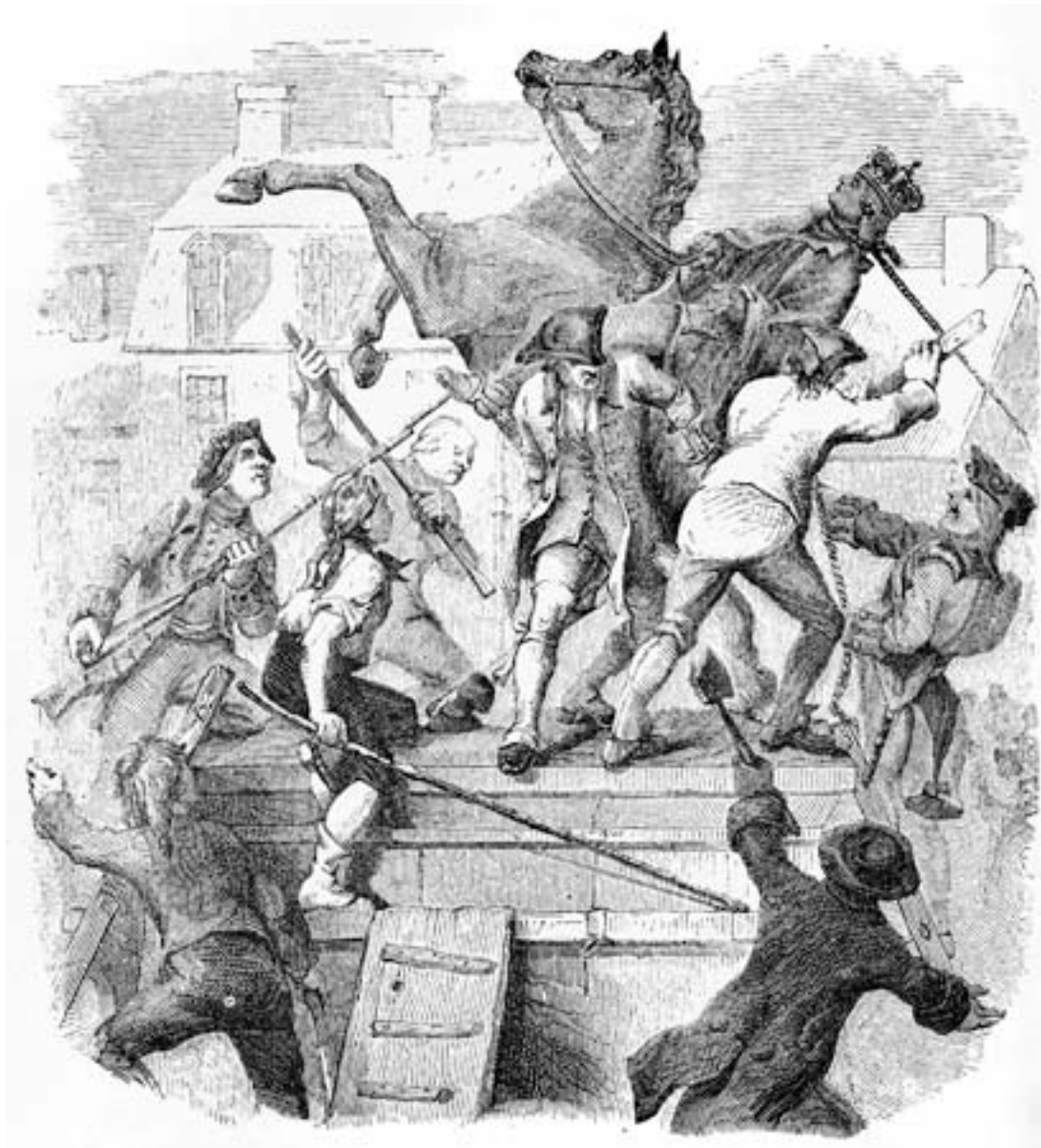
Írta: René Guénon.

Az igazság az, hogy bizonyos viszonylatban mindig akadnak különbségek, máshonnan nézve pedig hasonlóságok, és ahogyan különféle létezők vannak a természetben, ugyanúgy – itt és minden más területen – különféle tények is fennállnak; más szóval léteznek tények, amelyek – eltérő körülmények között – egy és ugyanazon törvény megnyilvánulásai vagy kifejezései. Ezért lehetséges az, hogy az ember néha olyan hasonló szituációkkal találkozik, amelyek – ha figyelmen kívül hagyja a különbségeket, és csak a hasonlóságokat tartja szem előtt – az ismétlődés illúzióját keltik; valójában a történelem különböző korszakai között soha nem azonosság áll fenn, hanem megfelelés és analógia, ugyanúgy, ahogy a kozmikus ciklusok vagy egy létező sokféle állapota között; és ahogyan a különböző létezők hasonló fázisokon mehetnek keresztül – azzal a megszorítással, hogy vannak természetükre

sajátosan jellemz? modalitások –, ugyanez érvényes a népekre és civilizációkra is.

Ily módon – miként fentebb jeleztük – a nagyon jelent?s különbségek ellenére kétségbevonhatatlan analógia áll fenn – és eddig talán nem szenteltünk kell? figyelmet ennek – India társadalmi szerkezete és a Nyugat középkori társadalmi szerkezete között; az el?bbi kasztjai és az utóbbi osztályai között csak megfelelés áll fenn, nem azonosság, ez a megfelelés azonban dönt? jelent?séggel bír, mivel arra szolgálhat, hogy teljesen világosan megmutassa, minden valóban tradicionális jelleg? intézmény ugyanazon természetes alapokon nyugszik, és végül is csak a hely és id? változó körülményei által megkövetelt adaptációk tekintetében különbözik egymástól. Egyébiránt megjegyzend?: egyáltalán nem áll szándékunkban azt állítani, hogy Európa ebben a korszakban közvetlenül Indiából kölcsönözte e gondolatot, hiszen ez elég valószínűtlennek t?nik; csupán azt mondjuk, hogy ugyanazon princípium két alkalmazásáról van szó, és alapjában véve csak ez számít, legalábbis jelen néz?pontunkból. Ezért nem foglalkozunk most egy közös eredet kérdésével, amelyet csak akkor lehetne megtalálni, ha a legtávolabbi múltba nyúlnánk vissza. E kérdés a különböz? tradi-cionális formáknak a nagy primordiális tradíciótól való filióciójának kérdésével függ össze, és – könnyen érthet? módon – rendkívül összetett. Ha mégis felvetjük e lehet?séget, ennek oka egyrészt az, hogy úgy gondoljuk, ilyen pontos hasonlóságokat teljesen kielégít? módon nem lehet egy reguláris és effektív transzmisszió kívül mással magyarázni, másrészt pedig az, hogy a középkorban sok más egybevágó jelet találunk, amelyek nagyon világosan megmutatják, hogy abban az id?ben Nyugaton létezett még – legalábbis némelyek számára – tudatos kapcsolat a valódi „világcentrummal”, az összes ortodox tradíció egyetlen forrásával, míg a modern korban ez megsz?nt.

Európában a középkortól kezd?d?en a *ksatriyák* lázadására is találunk analógiát; legf?képpen Franciaországban, ahol a modern korra jellemz? deviáció egyik f? értelmi szerz?jének tekintend? Szép Fülöp idejét?l kezdve a királyság csaknem folyamatosan azon munkálkodott, hogy függetlenítse magát a szellemi tekintélyt?l, mialatt azonban – különös logikátlanúsággal – fenntartotta eredeti függ? viszonyának küls? látszatát, hiszen, mint már jeleztük, a királyok felkenése pontosan ezt képviselte. Szép Fülöp „jogtudósai”, jóval a reneszánsz „humanistái” el?tt, már a jelenlegi „laicizmus” el?futárai voltak; és ez az a korszak, tehát a XIV. század eleje, amelyre visszavezethet? a nyugati világ saját tradíciójától való tulajdonképpeni elszakadása. Bizonyos okokból kifolyólag, amelyeket túl hosszú lenne kifejteni itt, és amelyekr?l más tanulmányokban egyébként már említést tettünk,³ úgy gondoljuk, hogy ezen elszakadás kiindulópontját pontosan jelzi a Templomos Rend elpusztítása; csak emlékeztetünk arra, hogy ez a rend egyfajta kapocs volt Kelet és Nyugat között, kett?s – vallási és harci – jellegéb?l következ?en pedig a szellemi és az id?beli bizonyos fajta egyesít?je Nyugaton, még akkor is, ha e kett?s jelleget nem szabad a két hatalom közös forrásával való közvetlen kapcsolat jeleként értelmezni.⁴ Ez ellen esetleg fel lehetne hozni, hogy a rend elpusztítását, még ha a francia király kezdeményezte is, legalábbis a pápaság egyetértésével hajtották végre; az igazság azonban az, hogy rákényszerítették a pápaságot erre, ami teljesen más megítélés alá esik; ett?l kezdve, a normális viszony illetén megfordításával, az id?beli hatalom saját politikai uralmi céljaira használta fel a szellemi tekintélyt. Kétségtelenül fel lehet hozni ellenvetésként a következ?t is: az, hogy a szellemi tekintély engedte hogy ily módon alávessék, azt bizonyítja: már nem volt az, aminek lennie kellett volna, és képvisel?i már nem voltak teljesen tudatában a szellemi tekintély transzcendens jellegének. Ez igaz, s?t ez magyarázza és igazolja Dante id?nként heves kirohanásait kora klérusával szemben; de továbbra is tény, hogy az id?beli hatalom viszonylatában mindenek ellenére még mindig ?k képviselték a szellemi tekintélyt, és az id?beli hatalom ett?l nyerte legitimitását. Az id?beli hatalom képvisel?i mint olyanok nem rendelkeznek azzal a képesítéssel, hogy felismerjék, az eredetüket képez? tradicionális formának megfelel? szellemi tekintély rendelkezik-e effektív valóságának teljességével vagy sem; s?t, definíció szerint képtelenek erre, hiszen kompetenciájuk egy alsóbb rangú területre korlátozódik; de akármilyen legyen is e tekintély, azzal, hogy semmibe veszik a neki való alárendeltségüket, pontosan saját legitimitásukat vonják kétségbe. Éppen ezért nagy el?vigyázatossággal kell különbséget tenni azon két kérdés között, hogy mi a szellemi tekintély önmagában, existenciájának egy-egy adott korszakában, illetve milyen az id?beli hatalommal való viszonya. Ez utóbbi kérdés független az el?bbit?l, amely kizárólag a szacerdotális funkciókat ellátókra vonatkozik, vagy azokra, akik normális körülmények között kvalifikáltak lennének arra; és e tekintély, még ha képvisel?inek hibái miatt teljesen el is veszítené doktrínájának „szellemét”, a „bet?” letéteményének és azon küls? formáknak a pusztá meg?rzése, amelyek e doktrínát valamilyen módon magukban foglalják, továbbra is biztosítanak számára a szükséges és elégséges hatalmat ahhoz, hogy az id?beli feletti fens?bségét érvényesen gyakorolja.⁵ Mivel e fens?bség magához a szellemi tekintély lényegéhez kapcsolódik, és egészen addig hozzá tartozik, amíg az reguláris módon létezik, így akármennyire csorbult legyen, a spiritualitás legkisebb eleme is mérhetetlenül felette áll mindannak, ami az id?beli rendhez tartozik. Ebb?l következik, hogy miközben a szellemi tekintély mindig uralkodhat és uralkodnia is kell az id?beli hatalom felett, addig önmaga semmi más uralma alá nem kerülhet, legalábbis küls?leg;⁶ bármennyire megdöbben?nek is t?nhet egy efféle állítás legtöbb kortársunk szemében, habozás nélkül kijelenthetjük, hogy ez csupán egy cáfolhatatlan igazság kimondása.⁷

De térjünk vissza Szép Fülöphöz, aki különösen jellemző példaként szolgál arra, amit e helyütt szükséges kifejezni. Megjegyzendő, hogy cselekedeteinek hajtóereje Dante szerint a „kapzsiság”,⁸ ami nem a *ksatriya*, hanem a *vaivya* erkölcsi hiányossága; azt lehet mondani, hogy a *ksatriyák* a lázadás állapotába jutva bizonyos tekintetben degradálják magukat, elveszítik saját karakterüket, és egy alacsonyabb kasztét öltik magukra. Még azt is hozzá lehet tenni, hogy e degradáció elkerülhetetlenül a legitimitás elve-szítésével jár együtt: ha a *ksatriyáknak* saját hibájuk miatt nélkülözniük kell az időbeli hatalom gyakorlásához szükséges normális jogait, az azért van, mert nem igazi *ksatriyák*, ami alatt azt értjük, hogy természetük már nem olyan, hogy alkalmassá tegye őket valódi funkciójuk betöltésére. Ha a király már nem elégszik meg azzal, hogy a *ksatriyák* között első, azaz a nemesség feje legyen, és hogy a „reguláló” szerepet játssza, amely címénél fogva hozzá tartozik, akkor elveszíti azt, ami lényegi létjogosultságát képezi, egyszersmind szembehelyezkedik a nemességgel, amelynek ő csak egy emanációja és mintegy legteljesebb kifejeződése. Azt látjuk tehát, hogy a királyság – azáltal, hogy „centralizálja” és magába olvasztja az együttesen az egész nemességhez tartozó hatalmat – küzdelembe bocsátkozik a nemességgel, és makacsul éppen a feudális rendszer elpusztítása irányába hat, amelyből maga is származik. Egyébiránt ezt csak a *vaivyáknak* megfelelő harmadik rendre támaszkodva tudja megtenni; és ezért látjuk azt is, hogy – pontosan Szép Fülöp idejétől kezdve – Franciaország királyai úgyszólván folyamatosan a burzsoáziával veszik körül magukat, különösen olyan királyok, mint XI. Lajos és XIV. Lajos, akik a „centralizáció” munkájában a legtovább mentek, s ami egyébként később a burzsoázia malmára hajtotta a vizet, amikor a forradalom alatt magához ragadta a hatalmat.

Egyébiránt az időbeli „centralizáció” általában a szellemi hatalommal való szembefordulás jele, amelynek hatását a kormányok igyekeznek semlegesíteni, hogy sajátjukkal helyettesítsék azt; ez az oka annak, hogy ugyanakkor a feudális forma – az, amelyben a *ksatriyák* a legkönnyebben tudják gyakorolni normális funkciójukat – tényleg a

legmegfelelőbbnek a tradicionális civilizációk regu-láris szerkezetéhez, amelyen például a középkori is volt. A modern kor, amely a tradíciótól való elszakadás kora, politikai néz?pontból a feudális rendszer nemzeti rendszerrel való helyettesítéseként írható le; és a XIV. század az, amelyben a fent említett „centralizáció” közrem?ködésével a „nemzetek” kialakulása elkezd?dött. Helytálló megállapítás, hogy a „francia nemzet” létrejötte f?leg királyainak m?ve; és ezáltal, tudtukon kívül, saját vesztüket idézték el?; **9** s ha Franciaország az els? olyan európai ország, ahol eltörölték a királyságot, annak oka az, hogy Franciaország volt a „naciona-lizáció” kiindulópontja. Azonkívül aligha kell emlékeztetni arra, hogy a forradalom milyen brutálisan „nacionalista” és „centralista” volt, és az úgynevezett „nemzeti eszme” milyen szerepet játszott a forradalmakban végig a XIX. század folyamán. **10** Igen különös ellentmondást hordoz tehát a „nacionalizmus”, amelyet a forradalom és m?vének egyes nyílt ellenségei manapság hirdetnek. De a legérdekesebb pont számunkra a következ?: a „nemzetek” kialakítása lényegében csak egy epizód az id?belinek a szellemivel szembeni küzdelmében; és ha a dolgok mélyére akarunk hatolni, akkor azt mondhatjuk, hogy pontosan ezért bizonyult végzetesnek a királyság számára, amely csupán a vesztébe rohant még akkor is, amikor úgy t?nt, minden célkit?zését megvalósítja. **11**

Létezik egyfajta politikai, következésképpen teljes mértékben küls?leges egységesülés, amely semmibe veszi, ha nem egyenesen tagadja azokat a spirituális princípiumokat, amelyek egyedül képesek megteremteni egy civilizáció igazi, mélyreható egységét – és a „nemzetek” ennek az egységesülésnek a példái. A középkorban Nyugaton mindenütt létezett valódi, a szó szoros értelmében vett tradicionális alapokon álló egység, amelyet mi „keresztény világnak” nevezünk; amikor e másodlagos, tisztán politikai – vagyis id?beli, és már nem szellemi – rend? egységek, azaz a nemzetek kialakultak, akkor a Nyugat e nagy egysége helyrehozhatatlanul megbomlott, és a „keresztény világ” effektíve megsz?nt létezni. A nemzetek, amelyek csak a hajdani „keresztény világ” szétszóródott fragmentumai, és az id?beli hatalom uralmi akarata által létrejött, az igazi egységet helyettesít? hamis egységek, éppen kialakulásuk körülményei miatt csak úgy tudnak fennmaradni, ha minden területen szembehelyezkednek és szüntelenül küzdenek egy- mással; **12** a szellem az egység, az anyag a sokaság és a megosztottság, és minél nagyobb az eltávolodás a spiritualitástól, annál több ellentét élez?dik ki és er?södik fel. Senki nem tagadhatja, hogy a szigorúan lokális és egyébként a szellemi tekintélyb?l ered? megszorító regulációnak alávétett feudális háborúk eltörpültek a nemzetek közötti háborúkhoz képest, amelyek a forradalommal és a [napóleoni – A ford.] Birodalommal együtt a „felfegyverzett nemzetekhez” vezettek, **13** és hogy napjainkban olyan új fejleményeket látunk, amelyek rendkívül aggasztóak a jöv?re nézve.

Másfel?l, a „nemzetek” létrehozásával igazi kísérletek történhetek arra, hogy a szellemit alávessék az id?belinek, ami a két hatalom közötti hierarchikus viszony teljes megfordítását foglalja magában; ezen alávétés leghatározottabban a „nemzeti” egyház gondolatában fejez?dött ki, vagyis az államnak alárendelt és annak határai közé szorított egyházában. Maga az „államvallás” terminus szándékos kétértelm?ség, amely végs? soron a következ?t jelenti: az id?beli kormány a vallást mint eszközt használja saját uralmának biztosítása végett; ez tulajdonképpen a vallásnak a társadalmi rend egyszer? elemévé való csökkentése. **14** A „nemzeti” egyház gondolata el?ször a protestáns országokban jelent meg, vagy akár azt is mondhatnók, hogy e gondolat megfogása hívta életre a protestantizmust; nyilvánvaló ugyanis, hogy Luther aligha volt több – legalábbis politikai értelemben –, mint néhány német herceg ambíciójának eszköze, és nagyon valószínű, hogy e támogatás nélkül a Róma elleni lázadás ugyanolyan jelentéktelen lett volna, mint sok más egyedi elszakadási kísérlet, amelyek mind csupán rövid élet? incidensek voltak. A reformáció a legszembeötl?bb tünete annak, hogy a „keresztény világ” spirituális egysége megbomlott, noha nem ez kezdte – Joseph de Maistre kifejezésével élve – „elhasogatni a varratlan köntöst”; e szakadás régóta kétségtelen tény volt, hiszen kezdetei, miként említettük, két évszázaddal korábbra nyúlnak vissza; és hasonló megjegyzést lehetne tenni a reneszánsz témájában is, ami egy korántsem véletlen egybeesés folytán majdnem a reformációval egyidej?leg jött létre, és csak akkor, amikor a középkor tradicionális tudása már jóformán teljesen elveszett. A protestantizmus e tekintetben tehát inkább következmény volt, mintsem kiindulópont; noha valójában legf?képp olyan hercegek és uralkodók m?ve volt, akik els?sorban politikai célokra használták fel, nem kellett sok id? ahhoz, hogy individualista tendenciáik ellenük forduljanak, hiszen közvetlen módon készítették el? az utat a jelen korszakra jellemz? demokratikus és egalitáriánus gondolatokhoz. **15**

Visszatérve a vallás állam általi alárendelésére – abban a formában, ahogyan itt leírtuk –, hiba lenne azt gondolni, hogy a protestantizmuson kívül nem lehet más példát találni: **16** miközben VIII. Henrik anglikán szakadása a „nemzeti” egyház megteremtésének legteljesebb sikere, lényegében maga a XIV. Lajos által elgondolt gallikanizmus is pontosan ez volt; ha ez utóbbi mozgalom sikerrel járt volna, a Rómával való kapcsolat elméletben legalábbis kétségtelenül folytatódott volna, a gyakorlatban azonban a politikai hatalom közbelépése semmissé tette volna hatásait, és a helyzet nem lett volna észrevehet?en más Franciaországban, mint Angliában, ha az anglikán egyház „ritualista” frakciójának tendenciái végérvényesen uralkodóvá váltak volna. **17** A protestantizmus – különböz? formáiban – kiélezte a dolgokat: a királyság azonban nem csak a protestantizmust befogadó

országokban rombolta le saját „isteni jogát”, azaz legitimitása egyedüli alapját és ugyanakkor stabilitása egyetlen garanciáját. A fentebb vázoltak szerint a francia királyság anélkül, hogy a szellemi tekintéllyel való nyílt szakításig elment volna, más kerülőutakon lényegében ugyanúgy cselekedett, sőt az is teljesen világos, hogy az első volt, amely erre az útra lépett. A támogatói, akik valamiképpen dicsőítik ezt, nyilvánvalóan nincsenek tisztában azzal, hogy ez az attitűd milyen következményekkel jár, és hogy e következmények elkerülhetetlenek. Az igazság az, hogy ezáltal a királyság öntudatlanul utat nyitott a forradalomnak, amely pedig – elpusztítva a királyságot – még inkább fokozta a felfordulást, amely mellett a királyság fokról fokra elkötelezte magát. Valóban, a polgárságnak a nyugati világban mindenütt sikerült megragadnia a hatalmat, amelyet a királyság először helytelenül megosztott velük; nem sokat számít, hogy a polgárság eltörölte-e a királyságot, mint Franciaországban, vagy hagyta-e névlegesen fennmaradását, mint Angliában és máshol; az eredmény minden esetben ugyanaz: a „gazdasági” győzelme és nyíltan proklamált elsősége. Ám a materialitásba való süllyedés mértékében fokozódik az instabilitás is, és a változások egyre gyorsabban következnek be; így a polgárság uralma meglehetősen rövid életű lesz az új megújult uralmi rendszerhez képest; és mivel a bitorlás bitorlást követel, a *vaiviyák* után most a *vudrák* azok, akik uralomra törnek, és pontosan ez a bolsevizmus értelme. Nem kívánunk itt jóslásokba bocsátkozni, de a fentiek alapján nem lenne túlságosan nehéz bizonyos következtetéseket levonni a jövőt illetően; miután a legalacsonyabb rangú társadalmi elemek hatalomhoz jutnak, regnálásuk valószínűleg a legeslegrövidebb lesz, és ez az adott történelmi ciklus utolsó fázisát jelzi, mivel ennél nem lehet mélyebbre szállni; és ha az eseménynek nem is lenne egyetemes jelentősége, azt azért lehet feltételezni, hogy ez – legalábbis a Nyugat számára – a modern korszak vége lesz.

Kétségtelen, hogy a fenti tényeket alaposan ismerő történész képes lenne szinte határtalanul továbbvinni e gondolatokat, mélyebben megvizsgálva több részleges tény, amelyek még világosabban hangsúlyossá tennék, amit itt principiálisan fel akartunk mutatni:¹⁸ a királyi hatalom túlságosan is kevésbé ismert felelősségét minden modern felfordulás eredetét illetően, a szellemi és időbeli viszonyaiban végbemenő első deviációt, amelyből kétségtelenül az összes többi következik. Ami minket illet, ez nem lehet a feladatunk; csak példákat akartunk hozni, hogy világossá tegyünk egy szintetikus értelmezést; meg kell elégednünk a történelem főbb vonalainak áttekintésével és azzal, hogy az események sorából kiemelkedő, alapvető jelzésekre szorítkozunk.

Fordította: [Kvintesszencia Kiadó](#)

Forrás: René Guénon: *Szellemi tekintély és időbeli hatalom*. (Kvintesszencia Kiadó, Debrecen, 2012.)

JEGYZETEK

1 Ez az, amit Leibniz a „megkülönböztethetetlenek elvének” nevezett; ahogyan már volt alkalmunk rámutatni, Leibniz – más modern filozófusokkal szemben – rendelkezett némi tradicionális ismerettel, amely azonban töredékes és elégtelen volt ahhoz, hogy megszabaduljon bizonyos korlátoktól.

2 *L'Erreur spirite*. II. rész, 6. fejezet.

3 Lásd különösen *Dante ezoterizmusa*.

4 E témával kapcsolatban lásd *Szent Bernátról* szóló tanulmányunkat; ott bemutattuk, hogy mind a szerzetes, mind a lovag karakterisztikumai megvoltak Szent Bernát személyében, aki az általa később „Isten hadseregének” nevezett Templomos Rend regulájának szerzője volt; ez magyarázatul szolgál arra, hogy folytonosan békéltetői és döntőbírói szerepet töltött be a vallási és a politikai hatalom között.

5 Ez az eset hasonló azon emberéhez, aki egy lezárt ládában kincset örököl, de mivel a ládát nem tudja kinyitni, annak valódi természetéről mit sem tud; mégis ez az ember a kincs valódi birtokosa; a kulcs elvesztése nem fosztja meg őt a tulajdonjogtól, és ha a tulajdonjoghoz bizonyos külső eljogok is kapcsolódnának, akkor meglenne a jogcíme ezek gyakorlására; másfelől azonban nyilvánvaló, hogy ilyen körülmények között közvetlen személyes vonatkozásban nem tudná megfelelő módon hasznosítani kincsét.

6 Ez a megszorítás a szellemi és az időbeli legfőbb, minden partikuláris formán túl lévő princípiumára vonatkozik, amelynek közvetlen képviselői nyilvánvalóan mindkét terület feletti uralmi joggal rendelkeznek; a világ jelenlegi állapotában a legfőbb princípium akciója azonban nem látható módon megy végbe, úgyhogy azt lehet mondani, hogy minden szellemi tekintély külsőleg mint a legfőbb jelenik meg, még akkor is, ha ez csak egy – ahogy azt fentebb neveztük – relatív szellemi tekintély, és akkor is, mint jelen esetben, ha az általa megírt hivatott tradicionális forma kulcsát már elveszítette.

7 Ugyanez áll a „pápa tévedhetetlenségére”, amelynek proklamációja oly nagy tiltakozást váltott ki, egyszerre a modern értetlenség miatt, amely egyébként az explicit és hivatalos megírtést annál inkább szükségessé tette:

egy tradicionális doktrína autentikus reprezentánsa szükségszer?en tévedhetetlen, amikor e doktrína nevében beszél; és világosan meg kell érteni, hogy e tévedhetetlenség nem az individuumhoz, hanem a funkcióhoz köt?dik. Ily módon az iszlámban minden *mufti* tévedhetetlen, mint a *shari'a*, vagyis az alapvet?en a valláson alapuló törvénykezés felhatalmazott tolmácsolója, még akkor is, ha kompetenciája nem terjed ki egy bens?bb rendre; a keletiek meglep?dnének, nem azon, hogy a pápa saját területén tévedhetetlen, ez nem okozna számukra problémát, hanem inkább azon, hogy ? az egyedül tévedhetetlen egész Nyugaton.

8 Ez nemcsak a Templomos Rend elpusztítására ad magyarázatot, s még szembet?n?bben arra, amit pénzhamisításnak neveztek, hanem két olyan tényre is, amely talán sokkal szorosabb összefüggésben áll egymással, mint azt els? pillantásra vél?k. Mindenesetre, ha Szép Fülöp kortársai e hamisítást b?ncselekménynek tekintették a király részér?l, abból arra kell következtetni, hogy az érme fémösszetételének saját kezdeményezésre történ? megváltoztatásával túllépte a királyi hatalom elismert jogait. Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy az ókorban és a középkorban a pénzverés e problémájának voltak olyan aspektusai, amelyek teljesen ismeretlenek a modernek el?tt, akik pusztán a „gazdasági” néz?pontra szorítkoznak. Ahogyan az már megállapítást nyert, a kelta pénzérmeteket díszít? szimbólumok csak a druidáknak fenntartott doktrinális tudás összefüggésében magyarázhatók, ami arra utal, hogy e terület tekintetében közvetlen irányításuk volt; a pénzverés szellemi tekintély általi ellen?rzése majdnem a középkor végéig fennmaradt.

A királyság és a feudális nemesség küzdelmére pontosan illenek az Evangélium szavai: „És ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház” (*Mk* 3:25).

10 Meg kell jegyezni, hogy a „nemzeti eszmét” különösen a pápaság és a Szent Római Birodalom örökségének utolsó maradványát jelent? Ausztria ellen játszották ki.

11 Ahol a királyság „alkotmányossá” válva fenntartotta magát, nem több önmaga árnyékánál, és léte alig több, mint nominális és „reprezentatív”, ahogyan azt a jól ismert mondás is kifejezi, amely szerint „a király uralkodik, de nem kormányoz”; ez valóban nem más, mint a korábbi királyság karikatúrája.

12 Ez az oka annak, hogy a „nemzetek szövetségének” gondolata csakis egy realitást nélkülöz? utópia lehet; a nemzeti forma esszencialiter élesen szemben áll bármilyen, nála magasabb rangú egység elismerésével; azonfelül a mai elképzelések szerint nem lenne másról szó, mint egy kizárólagosan id?beli és ebb?l ered?en annál inkább hatástalan egységr?l, amely az igazi egységnek csupán paródiája lehet.

13 Mint azt máshol megjegyeztük (*A modern világ válsága*. 5. fejezet), megkülönböztetés nélkül minden embert rákényszeríteni a modern háborúban való részvételre a társadalmi funkciók megkülönböztetésének teljes figyelmen kívül hagyását jelenti; ez egyébként az „egalitarizmus” logikus következménye.

14 E koncepció ezenkívül más formákban is megvalósulhat, mint a voltaképpeni „nemzeti” egyház; erre egy eklatáns példát hozunk egy olyan rendszerb?l, mint a napóleoni „konkordátum”, amely a papokból állami tisztvisel?ket csinált, ami valóságos agyrem.

15 Meg kell említeni, hogy a protestantizmus eltörli a papságot, és noha állítása szerint meg?rzi a *Biblia* tekintélyét, a „szabad vizsgálódással” valójában lerombolja azt.

16 Itt nem vesszük figyelembe Oroszország némiképp sajátos esetét, mert olyan megkülönböztetéseket tenne szükségessé, amelyek feleslegesen bonyolítanak magyarázatunkat; nem kevésbé igaz, hogy ott is fellelhet? az imént meghatározott értelemben vett „államvallás”, ám a szerzetesi rendeknek sikerült legalább bizonyos mértékig elkerülniük a szellemi id?belinek való alárendelését, míg a protestáns országokban az eltörlésük tette a lehető legteljesebbé azt.

17 Nagy a hasonlóság egyébként az „anglikanizmus” és a „gallikanizmus” kifejezések között, ami ugyancsak megfelel a valóságnak.

18 Érdekes lenne például ebb?l a néz?pontból megvizsgálni Richelieu szerepét, akinek eltökélt szándéka volt eltörleni a feudalizmus utolsó nyomait is és aki, míg Franciaországban a protestánsok ellen harcolt, külföldön szövetséget kötött velük a Szent Római Birodalom, vagyis az egykori „keresztény világ” maradványai ellen.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló